

saa andet end et almindeligt Budget, der foreligger for os som Grundlag for Beregningen af, hvad der kræves af Skatter? Der er ingen Beregning af, hvad der maa kræves for de kommende Aar, men kun med Hensyn til selve Udgangspunktet, det indeværende Aar, det Aar, for hvilket Forslaget gælder. Det synes mig derfor, at alt dette, som man saa højtideligt har talt om som en Finansplan, med Rette kan betegnes, som Metternich i sin Tid betegnede den hellige Alliance, som et højt klingende Intet. Det er maaske et stort og smukt Ord, som man har haft at skyde Sagen hen med, men mere er det ikke; i Øjeblikket staa vi ikke med stort andre Oplysninger end dem, vi omtrent lige saa godt kunde have bygget paa i Fjor, hvis den højtærede Finansminister da havde kunnet bekvemme sig til at forelægge sine Skattelovforslag for os.

Han kan sige, at vi nu vide en lille Smule mere om, hvordan Toldindtægterne ville stille sig i Fremtiden, men jeg er ikke vis paa, at det er saa overmaade meget mere, vi nu vide. Der var nogle Overgangsforhold, som han har hentydet til Gang efter Gang. Det ser ikke ud til efter Budgettet, at de have spillet nogen meget stor Rolle. De vare i hvert Fald lige saa lette at beregne, lige saa overskuelige, som de Forandringer i Toldforholdene, der kunneske i Kraft af, at vi faa en Svingning i de almindelige økonomiske Forhold i Landet eller de Svingninger, der af tilsvarende Grund kunne ske i Jernbanevæsenets Budget. Derfor ser jeg ikke, at der i alt dette er noget, som helst, der kan siges at være et egentlig Grundlag til at bygge paa for Fremtiden. Hvis vi vendte os til den højtærede Finansminister og spurgte ham, om han nu vilde staa inde overfor os, for at disse Beregninger, han nu opstiller, ikke om 2—3 Aar have vist sig at være 10 Mill. forkerte enten til den ene eller den anden Side, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at den højtærede Finansminister vilde nægte at staa inde derfor; og jeg er i hvert Fald overbevist om, at hvis vi i Stedet for 10 sige 5 Mill., vil han ikke driste sig til at paatage sig nogen Garanti for, at det slaar til paa disse 5 Mill. nær til den ene eller den anden Side. Jeg beklager imidlertid paa en Maade ikke dette; thi det er meget muligt, at man i Virkeligheden ikke kan gøre andet end bygge paa det enkelte Aar og saa siden se, hvorledes det udvikler sig.

Derimod synes jeg nok, man kunde have krævet fra den højtærede Finansministers Side, at han i højere Grad end Tilfældet er havde fremlagt sine Forslag

med nogenlunde klare og fyldige Oplysninger for Rigsdagen om, hvad disse Forslag betyde baade paa det ene og det andet Punkt. I den Henseende synes jeg unægteligt, at den høje Regering har været ganske overordentlig forsømmelig overfor Rigsdagen med de Forslag, der nu foreligger. Det er tidligere paapeget, hvor besværligt Arbejdet er gjort derved, at man ikke i Finanslovforslaget eller de dertil knyttede Anmærkninger har faaet en Oversigt over, hvad der er fulgt, og hvad der ikke er fulgt af Sparekommissionens Forslag. Dette hører jeg nu i Dag vil blive afhjulpet ved Finanslovkommissionens Initiativ og Arbejde; den vil altsaa komme til at gøre det Arbejde nu bagefter, som Finansministeriet skulde have gjort, før Forhandlingerne her i Tinget begyndte. Naa, det kan jo til syvende og sidst, naar det bliver gjort, være os det samme, hvem der kommer til at gøre det; ærede Medlemmer, der i Fremtiden komme til at beskæftige sig med disse Spørgsmaal, ville altsaa da faa et Hjælpemiddel, vi hidtil have savnet.

Men ogsaa med Hensyn til selve Forslagene synes jeg, man kunde have ønsket mere Besked. Naar man forelagde Forslag om en Forøgelse af den danske Stats Indtægter med en Fjerdedel, vilde det ikke være urimeligt, om man samtidig havde forelagt for Rigsdagen Beregninger og Opførelser, saa gode som de kunde skaffes til Veje i Statens statistiske Bureau, som angav, hvorledes de Skatter, vi nu have, maa antages at fordele sig paa de forskellige Folkelag — jeg tænker derved baade paa den indirekte og den direkte Beskatning. Ved en saa omfattende Forandring af vort Skattesystem vilde det have været naturligt, at dette var ledsaget af Oplysninger af den Karakter. Men ogsaa paa andre Punkter synes jeg, at der uden Vanskelighed kunde have været givet mere Besked, end der er. Jeg har allerede nævnt, at den højtærede Finansminister nogle Gange i sin Tale beskæftigede sig med en 5 Aars Periode; han talte om, at han fra de forskellige Ministerier havde faaet Meddelelse om, hvad der kunde ventes at gaa ud af deres Budgetter, og hvad der kunde ventes at gaa ind i Løbet af den Tid. Men han angav saa godt som intet derom. Naar den højtærede Finansminister har faaet saadanne Meddelelser fra de forskellige Ministerier, og han har dem liggende i Finansministeriet, hvorfor i Alverden lader den højtærede Finansminister saa ikke trykke en Meddelelse derom, saa at Rigsdagen samtidig